



*John Flanagan*

HRANIČÁŘŮV  
UČEŇ

PRVNÍ ROKY  
BITVA NA HACKHAMSKÉ PLÁNI

FANTASY



# PRVNÍ ROKY

# BITVA NA HACKHAMSKÉ PLÁNI

Vyšlo také v tištěné verzi

**EGMONT**  
Publishing

Objednat můžete na  
[www.egmont.cz](http://www.egmont.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

**John Flanagan**  
**Hraničářův učeň**

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS** MEDIA a.s.



Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.,  
Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4,  
v Praze roku MMXVII jako svou 5125. publikaci  
Z anglického originálu *Ranger's Apprentice. The Early  
Years. The Battle of Hackham Heath* přeložil Milan Pohl  
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec  
Technická redaktorka Alena Mrázová  
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.  
TS 14. První vydání

**ISBN tištěné verze 978-80-252-3923-0**

**ISBN e-knihy 978-80-252-4008-3** (1. zveřejnění, 2017)

[www.egmont.cz](http://www.egmont.cz)

[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

*Věnováno opět Leonii.*

# ARALUEN, PIKTA A CELTIKA





## Jedna

**H** tunelu bylo vlhko, zima a tma.

Halt sice nebyl vysoký, ale přesto se musel sehnout a rameny drhnul o hrubé, nezpevněné hliněné stěny po obou stranách. Před ním šel horník a v ruce držel lampu, jejíž mihotavý plamen vrhal kalnou žlutou záři prokládanou groteskními stíny.

„Jak hluboko jsme pod zemí?“ zeptal se za Haltovými zády Crowley. Halt si pomyslel, že jeho hlas zřejmě tlumí zatuchlý vzduch, ale i tak v něm zaslechl stopu neklidu. Crowley podobně jako on takovéto sevřené, stísněné prostory nesnášel; mnohem raději měli čistý svěží vzduch lesa a polí nad zemí. Jak mohli horníci v těchto podmínkách pracovat, bylo nad Haltovo chápání.

Horník se k nim na chvíli otočil tvář. „Asi patnáct stop,“ odpověděl. „Klesáme od chvíle, co jsme vešli do tunelu. Už to není daleko.“

Halt po těch slovech ucítil, jak na něj doléhá ohromná tíha půdy a jílu nad jeho hlavou. Hrud' se mu svírala

a těžko se mu dýchalo. Cítil, jak se mu srdce rozbušilo rychleji, a zastavil se, dýchal pomalu a zhluboka a čekal, až se mu uvolní napjaté končetiny a tělo. Čím dřív odsud zmizí, tím bude raději. Crowley si nevšiml, že se Halt zastavil, ze zadu do něj vrazil a zamumlal omluvu.

„Pozor na výdřevu,“ zabručel horník a mávl rukou k dřevěným trámům, které podpíraly stěny a strop tunelu. „Když jednu z těch fošen uvolníte, strhnete na nás celý strop.“

Oba hraničáři se zase dali do chůze a dávali si dobrý pozor, aby nezavadili o trámy. Haltovi připadalo, že k nim z dálky doléhá slabé zvonění kovu o kámen. Chvilí si říkal, že se mu to asi jenom zdá, ale horník mu to potvrdil.

„To jsou naši chlapi,“ prohodil. „Slyšíte, jak rubou? Rozšiřují štolu pod hradbama.“

Zase vyrazil chodbou a oni honem spěchali za ním, nechtěli zůstat mimo malou kaluž světla vrhaného lampou. Řinčení sílilo. Neznělo však, jako by se horníci oháněli krumpáčem moc usilovně, a Halt něco v tom smyslu poznamenal.

Jejich průvodce se nevesele zasmál. „Nemůžete do skály bušit hlava nehlava,“ prohlásil. „Jinak by došlo k závalu. Musíte na to jít pomalu a vytrvale.“

Halt vepředu zahlédl malý kroužek žlutého světla. Jak pokračovali v chůzi, kroužek byl čím dál větší a jasnější. Nakonec došli do širší stoly vedoucí kolmo k tunelu. Vytvářela křížovátku ve tvaru písmene T, byla důkladně vyztužená dřevěnými trámy a pokračovala asi šest nebo sedm kroků na obě strany od tunelu.

Strop tu byl vyšší a nacházel se alespoň tři stopy nad Haltovou hlavou. Vydechl úlevou, narovnal se a protáhl



si ztuhlá záda a ramenní svaly. Slyšel, jak Crowley dělá to samé.

„Jsmo pod hradbami?“ zeptal se velitel hraničářů.

Horník přikývl. Ukázal na masivní kus žuly trčící ze stěny pod jílovitým stropem tunelu. Balvan měl tvar kvádrů – zjevně ho opracovala lidská ruka. Všude kolem něj a pod ním byly umístěny dřevěné trámy, které ho podpíraly.

„Tadyhle začínají základy hradeb,“ řekl horník. Zvedl lampu o něco výš a hraničáři spatřili, že po stropě štol, ve které stáli, se táhne celá řada opracovaných balvanů. Na místě je držela další pevná výdřeva.

Řinčení, které před jejich příchodem do štolý znatelně zesílilo, nyní ustalo a ze stínů po jejich levé ruce se vynořila sehnutá postava. Není potřeba se tady sklánět, pomyslel si Halt. Bylo tam dost místa pro hlavu. Ale možná se jednalo o zvyk zrozený z dlouhé praxe a mnoha let strávených v podzemních štolách a tunelech.

Nově příchozí se zastavil a kývnutím pozdravil jejich průvodce. Pak se na pár vteřin zvědavě zahleděl na oba hraničáře. Věděl, co jsou zač – všichni horníci to věděli –, ale v podzemí byl zvyklý vídat jen jiné horníky a kopáče oblečené v kožených zástěrách a kapucích chránících jejich oblečení před bahnem a špínou v tunelu. Tihle dva v šedo-zelených skvrnitých pláštěnkách a se zbraněmi za pasem byli tady dole něčím docela novým.

„Brýtro, Alwyne,“ pozdravil. „Brýtro, hraničáři.“

Halt s Crowleym mu také popřáli dobré jitro, i když Halt neměl ponětí, jak si někdo mohl hluboko pod zemí udržet přehled o tom, jaká je zrovna denní doba.

„Brýtro, Dafyde. Už to máte?“ zeptal se jejich průvodce.

Nově příchozí několikrát přikývl. „Už to skoro je. Ješ-

tě trochu kopání a trochu výdřevy – asi tak patnáct minut. A pak sem můžeme nanosit hořlaviny.“

Štola, ve které stáli, byla vydřevena mnohem důkladněji než tunel, jímž přišli. Halt předpokládal, že oválný tunel byl dost nízký a úzký na to, aby se stěny nezřítily. Jenže tahle štola byla širší, a tak bylo potřeba mnohem víc fošen a ráků, které by podepřely strop a mohutné základní kameny hradeb nad nimi, odkryté po celé délce štoly. Jen co na to pomyslel, sevřela se mu hrud' a zaplavila ho vlna nesmyslného strachu. Věděl, že jestli ten strach rychle nepotlačí, mohl by se proměnit v děs – slepou nevladatelnou paniku. Zase se přinutil uvolnit napjaté tělo, počínaje prsty, zápěstími a pažemi, a tělem se mu pozvolna šířil pocit klidu. Zpomalil dech a zhluboka nabíral vzduch do plic. Cítil, že srdce už mu v hrudi nebuší tak zběsile.

„Nevím, jak si na to můžou zvyknout,“ zamumlal směrem ke Crowleymu.

Alwyn se uchechl. „Když jste celej život zalezlí v šachtách, tak už vám to ani nepřijde.“ Mávl rukou do tmavé šachty, ve které stáli. „Pod zem jsem začal chodit už v deseti letech,“ pokračoval. „Tohle je pro mě jako pěkná velká louka.“

„No nevím,“ zakroutil hlavou Crowley.

Alwyn povyτάhl obočí. Věděl, že většina lidí se bojí chodit do tunelů, ale on a jeho chlapi na to byli zvyklí. Když tunel správně vykopali a pevně vydřevili, nehrozilo žádné nebezpečí. Ukázal na zem pod základním kamenem.

„Sem nanosíme chrastí, dříví a hořlaviny,“ řekl. „A pak je zapálíme. Oheň zničí výdřevu, takže se strop zřítí. Pak přijde ke slovu příroda a část hradby přímo nad stropem se propadne do štoly. A s ní se zřítí i okolní stavby.“

„Kdo zapálí oheň?“ zeptal se Crowley. Spolu s Haltem byl pověřen zničením hradu Gorlanu a doufal, že to neznamená, že bude muset osobně zažehnout oheň. Alwyn jeho obavy rychle rozptýlil.

„Radši to udělám já,“ odpověděl. „Až se oheň rozhoří, bude tady kouř a tma. Bylo by snadný ztratit směr a zabloudit. Já jsem na to zvyklej, takže si to vezmu na starost.“

„Dobře,“ kývl Crowley. V jeho hlase byla jasně patrná úleva.

„Je to celkem podívaná,“ řekl jim Alwyn. „Dlouho to vypadá, že se nic neděje, chápete. A pak začne hradba povolovat, zdivo popraská a potom to jde celý dolů.“

„Myslím, že tou dobou chci být raději nahoře na povrchu,“ poznamenal Halt.

Alwyn na něj nevesele pohlédl. „To je jediné rozumné. A teď bysme se tady chlapům neměli plíst, aby sem mohli nanosit dříví na oheň.“

Halt a Crowley si vyměnili pohledy. Uvědomili si, že tihle chlapi vědí, jak na to. Bylo by zbytečné na ně dohlížet, až začnou budovat hranici. V takových případech bývá lepší nechat jiné dělat svou práci.

„Vrátíme se na povrch,“ řekl Halt a Crowley dal Alwynovi znamení, aby je vyvedl ze stoly.



Pár minut nato vyšli z podzemí na jasné sluneční světlo. Oklepávali si z pláštěnek vlhký jíl a hlínu a po tmě v tunelu mžourali jako krtci.

Čerstvý lesní vzduch byl příjemnou změnou oproti vlhkému zatuchlému vzduchu, který dýchali v podzemí,

prosycenému pachem mokrého jílu, čerstvě vykopané hlíny a pronikavým kouřem olejových lamp.

Crowley se rozhlédl doleva i doprava a našel očima místa, kde začínaly další dva tunely. „Je potřeba podívat se i do těch ostatních?“

Alwyn zavrtěl hlavou. „Jsou stejný jako tenhle.“

Zdálo se, že Crowleymu se trochu ulevilo. „A co hlavní hradní budova?“ zeptal se a ukázal na vysokou vznešenou věž obklopenou hradbami. „S ní provedeme to samé?“

„Pod ní nemusíme razit tunel,“ odpověděl Alwyn. „Prostě v ní založíme oheň a necháme ho hořet. Až shoří stropní trámy a podlahy, zbylý zdivo bude oslabený žářem a taky tím, že ho zevnitř nebude podpírat dřevo.“ Otočil se a ukázal na trebuchet stojící pětadvacet kroků daleko. Obléhací stroj se krčil jako nějaké zlovlné pravěké zvíře a natahoval jím nad hlavy své dlouhé vrhací rameno se dvěma klouby.

„A pak to do ní několikrát napereme tímhle pekelným strojem. Pár pořádných šutrů by mělo oslabenou věž docela pěkně rozbořit.“

„Pěkně?“ opakoval Crowley. „Zvláštní volba slov.“ Trochu smutně se zadíval na hrad. „Je překrásný,“ řekl potichu. „Škoda že ho musíme zničit.“

Když se Morgarath, bývalý baron z Gorlanského léna, stáhl na jih po neúspěšném pokusu ovládnout království, princ Duncan rozhodl, že jeho hrad musí být zbořen, aby vzbouřenému baronovi nezbylo v kraji žádné útočiště, které by mohl využít.

„Není překrásný,“ namítl Halt. „Je to zlé místo, kde se děly zlé věci. Jsem rád, že bude brzy zničený. Máte to u nás,“ dodal směrem k Alwynovi.

Horník pokrčil rameny. Alwyna a jeho četú zapůjčil Duncanovi král sousední Celtiky, kde celý život dobývali z podzemních hlubin stříbro a cín.

„Práce jako práce,“ prohodil. „Ale těšíme se zpátky domů.“ Odvrátil pohled, zaclonil si oči a podíval se na ústí druhých dvou tunelů. „Vypadá to, že už taky nosí dříví na oheň.“

Hraničáři se podívali stejným směrem jako on. U každého tunelu viděli postavy v zablácených kožených šatech, jaké měli všichni horníci, jak tahají do podzemí otepi dříví a třísek. Třetí skupina začínala nosit podobné otepi do tunelu, ze kterého před chvílkou vyšli.

„Do hodiny to bude připravený,“ řekl Alwyn. „Pak zapálíme oheň.“

Choval se trochu odměřeně. Provedl vznešené návštěvníky tunelem, jak žádali. Zdrželo ho to přinejmenším hodinu a on se nemohl dočkat, až se zase pustí do práce, strhne hradby Gorlanu a vyrazí zpátky k domovu.

„Můžeme si zatím něco sníst,“ řekl Crowley a pohodil hlavou k místu, kde se s Haltem předchozího dne utábořili.

„Jak chcete,“ pokrčil rameny Alwyn. „Já začnu připravovat hranici v hlavní věži.“

Oba hraničáři vykročili ke svému malému tábořišti. Crowley si za chůze zamyšleně smetl z ramene kus zaslého jílu.

„Kdo chce být horník, asi na to musí mít náтуру,“ poznamenal. Pořád ještě myslel na tmavý stísněný tunel, ve kterém před chvílí byli.

Halt se ponuře usmál. „Mám dojem, že to samé se říká o hraničářích.“



## Dva

**D**va hraničáři seděli před malými jednomístnými stany a přehrabovali se v zásobách. Měli čerstvý bochník chleba, který si ráno přinesli z kuchyňského stanu horníků, a zbytky kuřete od včerejší večeře. Táborový oheň ještě doutnal – když vstali, nahrnuli uhlíky na hromádku, aby nevyhasl. Halt přiložil pár větviček a drobných třísek a zase ho rozfoukal. Pak položil na žhavé uhlíky vedle ohně potlučenou konvici a dal vařit vodu na kávu.

Když voda vesele zabublala, přihodil do ní pár hrstí kávy a odtáhl konvici od ohně. Crowley mezitím saxonským nožem nakrájel kuře a položil plátky na dva dřevěné talíře.

„Chceš paličku?“ zeptal se Crowley.

Halt přikývl. Paličky měl z kuřete nejradši.

„Smůla. Máme jen jednu a tu sním já.“

Halt se na něj pátravě podíval. „Tak proč se mě ptáš?“

Crowley pokrčil rameny. „Vždycky je možnost, že řekneš ne a já budu vypadat velkoryse.“

Halt zakroutil hlavou. „To asi sotva.“ Uchopil talíř, který mu podával Crowley. Byla na něm hromádka plátků z kuřecích prsou a stehna. Crowley si vzal z vlastního talíře jedinou zbývající kuřecí paličku a pustil se do ní svými zuby.

„Paličky jsou z celého kuřete nejlepší,“ prohodil zvesela.

Halt se na něj zaškaredil. „Nemusíš mi do rány přisypávat sůl,“ zabručel. Popravdě řečeno, kuřecí maso, které jedl, se přímo rozplývalo na jazyku. Bylo dobře upečené, chutné a šťavnaté. Jenže on by radši paličku. Utrhl z bochníku kus chleba a zabalil do něj tlustý plátek kuřecích prsou. Několikrát si pořádně kousl, pak si nalil hrnek kávy a ještě si do tmavé vonící tekutiny přidal pocitivou porci medu. Usrkl a slastně vzdychl.

„To je život,“ poznamenal. „Dobré jídlo, dobré počasí a my můžeme vyseďávat na sluníčku a dívat se, jak ostatní lidi dřou.“

„Má to svůj půvab,“ souhlasil Crowley. „Musím říct, že pamatujeme krušnější časy.“

Halt přikývl. Minulý rok byl hodně náročný, odevšad jim hrozilo nebezpečí. Všechno vyvrcholilo právě tady, před hradem Gorlanem, kde Duncan konečně srazil Morgaratha na kolena. Halt se rozhlédl po krajině, kde opět zavládl mír, a zaposlouchal se do bzukotu včel v květinách a ševelení mírného vánku v korunách stromů.

Mír, pomyslel si. Bylo třeba ho opatrovat a těšit se z něj. Pak svažtil čelo. Až Morgarath znovu shromáždí armádu, mír nejspíš brzy skončí. Vzbouřený baron uprchl z hradu Gorlanu, kde ho obléhal Duncan se skupinou věrných baronů, a zmizel na rozeklanou, nevlídnou

a nepřístupnou náhorní plošinu Deštných a temných hor v jihovýchodním koutě království. Na náhorní plošinu se chodilo úzkou strmou cestou, které se říkalo průsmyk Tří stupňů. Průsmyk hlídali Morgarathovi vojáci, takže Araluenci neměli ponětí, co baron chystá.

„Kdy asi udělá Morgarath další krok, co myslíš?“ zeptal se Halt.

Crowley přestal přežvykovat a pohlédl na něj. „Určitě nějaký další krok udělá?“

„Lidi jako Morgarath pokaždé udělají další krok. On nebude navěky trčet v těch horách. S tím se nespokojí. Nenávidí Duncana. A mě. A tebe.“

„Je schopný velké nenávisti, ale myslím, že teď o něm nějakou dobu neuslyšíme. Spousta baronů ho přestala podporovat, když se mu postavil Duncan. Možná se z toho vyvlékl, ale skutečnost, že se stáhl do hradu a pak uprchl, ho v očích mnoha baronů připravila o důvěryhodnost.“

„Pořád jsou tu takoví, kteří by ho chtěli za krále,“ připomněl mu ponuře Halt. „A spousta takových, kteří se nepřiklonili ani na jednu, ani na druhou stranu a čekají, kdo bude mít nakonec navrch.“

Crowley se zašklebil a pak vzhlédl. „No, zdá se, že tady už jsme skoro hotoví,“ řekl a ukázal částečně obranou kuřecí kostí k ústí tunelu, kde stál Alwyn a mával na ně. „Vypadá to, že Alwyn je připravený zapálit oheň.“

Hodil kuřecí kost do křoví, zvedl se a otřel si ruce o přední stranu kazajky.

Halt vrhl mrzutý pohled za paličkou. „Pořád na ní byla spousta masa,“ poznamenal.

Crowley se zazubil. „Jestli chceš, můžeš ji dojít.“

„Potom co jsi ji ohryzával ty? Ne, díky.“



Crowley roztáhl ruce, jako by nevěděl, co mu vadí. „Jestli ji nechceš, tak si přestaň stěžovat.“

Halt se taky zvedl a zakroutil hlavou. „Jde mi o to, že pokud si vezmeš poslední kuřecí paličku, tak máš svatou povinnost ji sníst. Celou.“

Úsměv jeho druha se rozšířil. „Život je pes,“ řekl bez nejmenší stopy pokání.

Halt si odfrkl a společně vyrazili ke vchodu do dolu, kde na ně čekal Alwyn.

„To byla rychlost,“ řekl Crowley. Nečekali ani hodinu.

Alwyn sešpulil rty. „Práce nám jde rychleji od ruky, když se nemusíme starat o turisty.“

Hraničáři si vyměnili pobavený pohled. Bylo jim jasné, že těmi „turisty“ myslel je dva. „Zdá se, že na zdvořilosti si v dolech moc nepotrpíte,“ poznamenal Halt.

Alwyn k němu bez mrknutí obrátil pohled. „Na zdvořilosti nemáme čas. Vzít pořádně za práci. Tak to u nás chodí.“

„A je to tak správně,“ souhlasil Crowley. Ukázal na ústí tunelu napravo od nich. „Předpokládám, že tamhleta červená vlaječka znamená, že už jsou připravení?“

Alwyn přikývl. Pod rohy hradeb vedly tři tunely. Oni stáli u prostředního, takže viděli na další dva. U jednoho i druhého byl do země u vchodu zabodnutý červený praporek.

„Brzy zapálíme oheň v tunelech,“ řekl. „Ale nejdřív podpálíme věž.“

„To je rozumné,“ přikývl Halt. „Byla by hloupost chodit mezi hradby, které se mají každou chvíli zřítit.“

Alwyn zamručel, pak si zastrčil prsty do úst a pronikavě hvízdal. Brána i padací most byly otevřené a mezerou ve

hradbách viděli hraničáři spodní část hlavní věže. Čekali tam několik horníků s hořícími pochodněmi v rukou. Na Alwynovo znamení zaběhli do budovy. Po chvíli z ní vyběhli a spěchali k bráně. Pár minut se nedělo nic a potom se z úzkých štěrbin a oken hlavní věže začal valit kouř.

Za sebou uslyšeli vrzání kol a práskání bičů. Otočili se a uviděli, jak několik volů táhne trebuchet kupředu, blíž ke hradbám. Několik dní před jejich příjezdem ho sem dopravili vojáci z Araluenského léna. Dělostřelci, kteří ho obsluhovali, zastavili velikou zbraň na příhodném místě a začali vypřahat voly. Kola pojízdné plošiny zaklínili dřevěnými špalky a pak ji ještě zatížili pytli s pískem, aby se trebuchet nehnul z místa. Potom začali točit rumpálem a natahovat kratší konec vrhacího ramene proti tahu silného krouceného lana.

„Ještě chvílku potrvá, než ho budeme potřebovat,“ poznamenal Alwyn. Vytáhl červený praporek z půdy u ústí tunelu a zamával jím nad hlavou sem a tam. Horníci u druhých dvou tunelů mu podobným způsobem odpověděli, potom mu jeden z jeho mužů podal hořící pochodně a Alwyn se vrhl k ústí tunelu. Ještě se zastavil a se stínem úsměvu se otočil k oběma hraničářům.

„Určitě nechcete jít se mnou?“

„Určitě ne. My turisté už bychom vás nechtěli déle zdržovat,“ řekl mu Crowley a horník se otočil a zmizel uvnitř. Mihotavé světlo pochodně se rychle ztratilo ve svažujícím se tunelu.

Halt viděl, jak horníci u druhých dvou tunelů položili červené praporky na zem a s plápolajícími pochodněmi v rukou vběhli do podzemí. Rozhlédl se, našel si široký pařez a sedl si na něj.

„Nemá smysl tady postávat,“ prohlásil. „Hádám, že to chvíli potrvá.“

Měl pravdu. Alwyn zmizel na dobrých dvacet minut. Hraničáři věděli, že projít tunelem do štoly, kde bylo rozmístěno dříví na oheň, trvalo sedm nebo osm minut.

Halt zalétl pohledem nalevo od sebe a uviděl, jak z ústí jednoho tunelu vybíhá horník. Muž se sehnul a zabodl červený praporek do země, aby dal najevo, že svou práci dokončil. Pár minut nato se z prostředního tunelu vynořil s kašláním Alwyn. S ním se z tunelu vyvalilo mračno řídkého kouře. Pohlédl na červený praporek třepetající se u vchodu do druhého tunelu a spokojeně zamručel. Zabodl do země svůj vlastní a pak se všichni otočili ke třetímu tunelu. Po jedné, dvou minutách se z ní vynořila postava a také zapáchla svůj praporek.

„Teď musíme počkat,“ řekl Alwyn.

Chvíli se zdálo, že pod hradbami se neděje nic, zato v hlavní věži se prudce rozhořel oheň. Z oken a dveří už se nevalil jen kouř, ale i plameny.

Potom Halt zaznamenal, že ze země mezi nimi a hradem stoupá na několika místech dým.

„Větrací průduchy,“ vysvětlil Alwyn, když si všiml, kam se dívá. Pak se z ústí levého tunelu vyvalil těžký kouř a pár minut nato se u dalších dvou tunelů stalo to samé.

„Jak dlouho ještě?“ zeptal se Halt.

Horník pokrčil rameny. „Chvíli,“ odpověděl, ale hraničářům to samozřejmě nic moc neřeklo.

Když Halt viděl, jak se z tunelu kouří, začal nedočkavě přecházet sem a tam, ale teď si sedl zpátky na pařez. Crowley seděl v měkké trávě, opřený zády o stromek.

Z tunelu se pořád valil kouř a každou minutou byl

hustší. Za hradbami burácel v hlavní věži požár a získával na divokosti i na síle.

„Tam je aspoň něco k vidění,“ bručel Crowley. Navzdory Alwynovu varování čekal, že se s hradbami stane něco zajímavého – ne jenom kouř valící se z tunelu a větracích průduchů. V případě hlavní věže měl alespoň zřetelný dojem, že se něco ničí, že se něco doopravdy *děje*.

„No tak,“ mumlal si velitel hraničářů.

Alwyn na něj úkosem pohlédl. „Horník musí mít trpělivost,“ poznamenal.

Crowley podrážděně zavrtěl hlavou. „Já nejsem horník a nemám trpělivost. Chci vidět, jak jde ta hradba dolů.“

A sotva to dořekl, přání se mu splnilo.

Z podzemí vyšlo hluboké zarachocení. Cítili ho skrz půdu. Potom se v hradbách udělala mohutná zubatá trhlina, od země až k cimbuří, a část zdi se zbortila, sesunula se k zemi, když se propadly její základy.

Trhlina se rozšiřovala a hradba nalevo i napravo od ní se vyboulila směrem ven, nejdřív se rozlomila na dva velké kusy a ty se pak rozpadly na několik menších.

Hradba se s burácejícím rachocením skácela a proměnila v hromadu kamení. Od vzdálenějšího rohu k nim dolehlo další zarachocení a na povrchu hradby se objevila nová trhlina. Když se hradba zřítla, větrací průduchy začaly zase chrlit kouř.

V tu chvíli se propadla hradba nad třetím tunelem. Pukla, naklonila se směrem ven a zřítla se s rachotem jako při zemětřesení. Z ústí tunelu a větracích průduchů se vyvalil další dým.

Během pár minut se tři ze čtyř hradeb Gorlanu zřítily a při tom se rozpadly na menší kusy.

Nad zničený hrad, někdejší chloubu království, stoupala mračna prachu a kouře. V jednu chvíli tam ještě stál, pevný a silný, a v další chvíli se jim zbortil před očima.

„No,“ uzavřel Crowley, „tak to bychom měli.“



## Tři

**H**lavní síň hradu Araluenu byla jako moře barev, světla a hluku. Všude ve velikém sále hořely svíce – v držácích na stěnách, mnohoramenných svícnech na stolech i v několika lustrech – a jejich světlo se odráželo a lámalo v křišťálových tabulkách, kterými byly ověšeny lustry a obklopeny samotné svíce.

V síni mohlo být asi dvě stě lidí. Byli tu všichni baroni, kteří podporovali Duncana, spolu se svými dámami, družinami svých rytířů a pomocníků a jejich dámami.

Za poslední rok v Araluenu téměř nebylo co oslavovat. Dokonce i potom, co Morgarath unikl spravedlnosti a uprchl do hor, vrhaly jeho intriky stín na celé království. Duncanův otec Oswald se nikdy nezotavil z toho, jak s ním Morgarath špatně zacházel, když ho uvěznil. vzdal se trůnu a vydržel do svatby svého jediného syna, jenž Duncanův sňatek s lady Rosalindou Serennovou proběhl kvůli Oswaldovu chřadnoucímu zdraví v tichosti, bez velkolepých oslav, které by ho za jiných okolností do-

provázely. Na začátku roku, v mrazivých týdnech, kdy království zasypal sníh, Osvald své nemoci podlehl. Uplynulé dva měsíce království truchlilo a z Araluenu se stalo vážné, pochmurné místo, kam baroni přicházeli vyjádřit Duncanovi svou soustrast.

Nyní však bylo jaro a zdálo se, že do království se konečně vrací barva a život. Duncan vyhlásil svátek, uspořádal hostinu – a měl pro všechny úžasnou zprávu.

První oslavy proběhly dříve toho dne, před hradem, na trávníku pod hradbami, kam mohly přijít stovky prostých lidí z Araluenského léna – rolníků, obchodníků a řemeslníků.

Oficiální slavnost byla krátká. Duncan pronesl krátký, ale srdečný proslov, v němž lidem poděkoval za jejich podporu a viditelnou přízeň. Obojí bylo znát i v tom, jak provolávali slávu královně Rosalindě, která stála vedle svého manžela. Mladá královna byla krásná a dobrosrdečná a lidé ji milovali. Rosalinda měla dlouhé černé vlasy a tmavohnědé oči, ve kterých byla vždycky stopa rozpuštělosti nebo potměšilosti. Měla dokonale oválnou tvář s vysokými lícními kostmi a plnými rty. Vedle Duncana vypadala drobounká – štíhlá a elegantní.

Když se zástupy utišily, Duncan jim oznámil důvod, proč uspořádal oslavu: královna Rosalinda je těhotná a království může očekávat nového dědice trůnu. Na počest toho, že byl svazek Duncana a Rosalindy požehnán potomkem, nechal baron Arald z Redmontu, králův věrný stoupenec, třikrát provolat slávu. Shromážděné zástupy jásalý tak bujaře, až vyplašily havrany hnízdicí na hradním cimbuří a ptáci začali s krákáním kroužit nad hradem.

Po slavnosti se Duncan a Rosalinda prošli parkem před hradem, aby se pozdravili s místními vesničany a rolníky, a potom v čele rytířů, šlechticů a jejich dam prošli pod masivní padací mříž na konci padacího mostu a vstoupili do hradního paláce, kde už byla v hlavní síni vystrojena hostina.

Jakmile se šlechta stáhla do hradu, na trávnicích se objevily stoly, narážely se soudky piva a na rožních nad velikými ohni se otáčeli býčci a celá prasátka. Co do nadšení se mohly oslavy venku před hradem směle měřit s těmi v hlavní síni a co do hluku je dokonce překonávaly.

Sváteční nálada dala každému příležitost odpočívat a bavit se. Dámy ji využily k tomu, aby se předvedly ve svých nejlepších šatech. Z jejich žlutých, modrých, rudých a zelených rouch přecházel zrak. Šperky se třpytily ve světle svící a zářily na jejich prstech a v náhrdelnících a medailonech kolem jejich krků.

Muži se ovšem nenechali zahanbit. Baroni a rytíři měli na sobě nablýskanou slavnostní zbroj a barevné svrchní pláště s rodovými znaky a erby. Pestrobarevným davem procházeli sloužící s podnosy, na nichž stály poháry s vínem a pivem – a ovocnými nápoji pro ty, kteří neholdovali alkoholu.

Jak se poháry vyprazdňovaly, hladina hluku postupně narůstala. Byla to uzavřená smyčka. Čím hůř lidé slyšeli své sousedy, tím mluvili hlasitěji – takže slyšet, o čem se mluví, bylo ještě těžší, a proto bylo třeba znovu zvýšit hlas. Padaly sázky, jestli bude královo prvorozené dítě chlapec, nebo dívka. Dědicem trůnu by se stalo v jednom i druhém případě, protože v Araluenu mohla být následníkem trůnu i žena.



Duncan a Rosalinda procházeli davem, zdravili ty, které znali, a na ostatní kývali, potřásali si s nimi rukama a přijímali blahopřání svých poddaných. Duncan byl oblíbený král.

Jeho matka, královna Debora, sledovala oslavu s úsměvem na tváři z křesla před vladařským stupínkem. Rosalinda se jí zamlouvala. Byla to krásná, laskavá žena a jejímu synovi bude dobrou manželkou. Královna-matka měla radost, že araluenský lid prohlédl Morgarathovy lži a obvinění proti Duncanovi. Ze všeho nejvíc litovala toho, že dovolila baronu Morgarathovi otrávit království a obrátit lid proti jejímu synovi – a věděla, že si to vyčítal i její manžel, dokud ještě žil. Před intrikami a pompézností královského dvora dávala Debora přednost tiché a strohé lovecké chatě. Kam by mohla Morgarathova rostoucí obliba vést, si uvědomila až ve chvíli, kdy bylo pozdě.

Halt s Crowleym stáli stranou ve stínu. Žádní hraničáři neusilovali o chválu či pozornost druhých, raději se drželi vzadu a pozorovali, místo aby byli sami pozorováni. Svě pláštěnky odložili a nechali si jen nevýrazné šedivé kalhoty, boty a kožené kazajky. Zatímco rytíři a baroni měli u sebe slavnostní meče s jílcí vykládanými drahokamy a opletenými zlatem nebo stříbrem, oba hraničáři měli jenom své běžné saxonské a vrhací nože v pouzdrech na širokých kožených opascích.

Crowley si prohlížel pestré, téměř okázalé oblečení lidí kolem sebe a pak stočil pohled ke svému prostému oděvu. „Možná bychom si měli dát ušít nějaké slavnostní stejnokroje,“ přemítal.

Halt na něj pohlédl s povytaženým obočím. „A proč jako?“ zeptal se. Přepychové oblečení ho nezajímalo. Byl

přesvědčený o tom, že oblečení by mělo být hlavně praktické. Za chladného počasí by mělo být teplé a nepromokavé. Za teplého počasí lehké a prodyšné. Jasně barvy vedly jenom k tomu, že člověk vyčníval ze svého okolí, a to podle něj nebyl nikdy dobrý nápad. Člověk, který vyčníval, byl snadným cílem.

Crowley udělal jednou rukou nejisté gesto, kterým obsáhl oslavy probíhající kolem nich – rudé zpcené tváře, hlučné hlasy i hudbu, kterou vyluzoval malý soubor muzikantů na galerii nad hlavním podlažím. Obecně souhlasil s Haltovým názorem, že by měli zachovávat nenápadnost, ale připadalo mu, že jsou určité chvíle, kdy by hraničáři měli být viditelnější.

„No přece kvůli slavnostním příležitostem, jako je tahle,“ odpověděl. „Vypadáme jako dvě vrány mezi pávy.“

Halt se ušklíbl. „Nevím, co s nimi všichni mají,“ prohlásil. „Pávi jsou přihlouplí a vydávají protivné zvuky.“ Mávl rukou kolem sebe. „Asi jako tahle čeládka.“

Crowley se na přítele usmál. „Počítáš do té kategorie i barona Aralda?“ zeptal se a ukázal na Araldovu rozložitou postavu. Baron k nim s úsměvem procházel davem. Byl oblečený ve svých erbovních barvách – modré a žluté – s kančí hlavou vyšitou na pravé straně hrudi. Jeho metoda procházení davem byla jednoduchá. Neuhýbal doleva ani doprava, prostě se hrnul přímo vpřed a širokými rameny si razil cestu mezi lidmi. V uvolněném prostoru za Araldem kráčela jeho překrásná žena lady Sandra. I ona byla v modré a žluté. Na Araldovi vypadaly ty barvy bojovně a výrazně, na Sandře žensky a úchvatně. Usmívala se na oba hraničáře stejně jako její manžel.

Jenže po prvním pohledu na barona a jeho ženu měl

Halt oči jen pro třetí členku jejich skupinky, která elegantně proplouvala přelidněnou místností za nimi. Lady Paulina DuLacyová vypadala v prostých stříbrných šatech, které se třpytily na jejím štíhlém těle, jako hotové zjevení. Ve světlých vlasech měla věneček bílých květů.

„Crowley, Halte, rád vás vidím! Rád vás vidím!“ volal nadšeně baron. Několik lidí se za ním otočilo – nejen kvůli jeho dunivému hlasu, ale také kvůli jeho slovům. Většina hostů si do té chvíle nevšimla, že jsou mezi nimi hraničáři, a nyní se davem šířil šepot, v němž převládala jména „Halt“ a „Crowley“. Oba hraničáři si v království vydobyli jistý věhlas, jelikož překazili Morgarathovy uzurpátorské záměry a pomohli Duncanovi získat zpátky právo na trůn. Většina Duncanových poddaných však dosud neměla příležitost prohlédnout si ty dva na vlastní oči.

Paulina zaslechla jednu tlumenou poznámku – *Čekal jsem, že budou vyšší* – a usmála se.

Arald si s oběma hraničáři potřásl rukou a pobídl svou ženu, ať se s nimi taky pozdraví.

„Moc ráda vás zase potkávám, Halte, Crowley,“ řekla Sandra.

„My vás také, má paní,“ odpověděl Crowley.

Lady Sandra udělala drobné pukrle – pokrčila kolena, ale udržela si rovné, vznešené držení těla. Oba hraničáři se uklonili jako jeden. Crowley sledoval Halta koutkem oka a trochu ho překvapilo, jak elegantně to jeho druh zvládl. Neměl ponětí, že Halt vyrostl na královském dvoře Dun Kilty v Clonmelu.

„A Paulinu DuLacyovou už samozřejmě znáte,“ řekl Arald. „Moje nová hlavní kurýrka v Redmontu.“

Paulina provedla zdvořilé pukrle. Halt a Crowley se

zase uklonili. Crowley otevřel ústa, aby Paulinu pozdravil, a překvapilo ho, když ho Halt předběhl.

„Dlouho jsme se neviděli, lady DuLacyová. Velice mě těší.“ Bylo znát, že jeho hibernský přízvuk je trochu silnější než obvykle. Paulina mu věnovala zářivý úsměv, až Haltovi poskočilo srdce.

„Potěšení je na mé straně, hraničáři Halte,“ řekla a podala mu ruku. Crowley s rostoucím překvapením sledoval, jak Halt uchopil její dlaň a zvedl si ji ke rtům. Netušil, že jeho společník si tuto scénu v duchu nacvičoval půl druhého dne.

„I mě těší, že vás zase vidím, mylady,“ řekl Crowley. Jemu se při setkání s krásnými ženami nikdy nestávalo, že by měl jazyk jako z olova.

„Ano... těší,“ řekla neurčitě Paulina. Oči pořád upírala na Halta a zářila radostí, že ho vidí.

Crowley se pro sebe zazubil. Bylo mu jasné, že Paulina a Halt jsou do sebe po uši zamilovaní. Svému druhovi to přál. Sám neměl žádný milostný vztah a nijak do něj nespěchal. Měl ale pocit, že ponurému a zasmušilému Haltovi by veselá, slunečná společnost bystré kurýrky mohla jedině prospět. To samozřejmě neznamenalo, že by si do Halta a Pauliny nemohl při každé příležitosti rýpnout.

Uvědomil si, že Arald mluví, a honem mu věnoval pozornost.

„Kolik už jich máte?“ ptal se zrovna Arald.

Crowley svraštil čelo. Předpokládal, že baron mluví o jeho snahách obnovit hraničářský sbor. Tomuto úkolu věnoval Crowley v uplynulých měsících většinu svého času. Hraničáři, které Morgarath očernil a vyhnal, po-

stupně dostávali zprávy o nedávných událostech a jeden po druhém se vraceli do království.

„Osmnáct,“ odpověděl a poznal, že Araldovu otázku si domyslel správně. „Se mnou a Haltem dvacet.“

„Hmmm. Takže vám chybí víc než polovina mužů,“ přemítal Arald. Dříve bylo ve sboru padesát hraničářů, jeden pro každé léno.

„Ano. Zjistit, která léna potřebují hraničáře nejvíc, je pěkná fuška. Někteří budou muset sloužit ve dvou malých lénech současně,“ odpověděl Crowley.

„Škoda že nám z aktivní služby vypadl Farrel,“ poznamenal Arald. Farrel byl hraničář přidělený k Redmontskému lénu. S Araldovou podporou se přidal k Haltovi a Crowleyemu při jejich tažení proti Morgarathovi. Po Morgarathově útěku z hradu Gorlanu vedl Farrel průzkumnou skupinu, která se hnala po stopách vzbouřenců. Jeho kůň zapadl kopytem do králičí nory a Farrel sletěl na zem a nadvrát si zlomil nohu. Svěřili ho do péče ranhojičům na hradě Araluenu, jeho zranění však bylo vážné a potrvá měsíce, než se bude moci vrátit do aktivní služby. Crowley ho požádal, aby mu pomohl s papírováním a administrativními úkoly – něčím, co oba dva nesnášeli. Alespoň to však Farrela zaměstnalo a rozptýlilo jeho sklíčenost.

„Ano. Ještě nevím, koho vám přidělím místo něj,“ řekl Crowley. Redmont patřil k nejdůležitějším lénům v království, hned po Araluenském léně – zvláště teď, když bylo Gorlanské léno zrušeno a jeho území rozděleno mezi dvě sousední léna.

„Doufal jsem, že bys nám mohl dát Halta,“ nadhodil Arald.

Crowleyho ta žádost překvapila. S Haltem v uplynulém roce úzce spolupracoval a vůbec ho nenapadlo, že by ho mohl přidělit někam jinam než do Araluenu. Ale jak o tom přemýšlel, začínalo mu to dávat smysl. Sbor měl teprve poloviční sílu a Crowley nemohl v jednom léně držet dva hraničáře. Halt patřil k výkvětu hraničářů, Redmont byl důležitým lénem a Arald váženým členem Duncanovy rady. Halt bude Crowleymu užitečný jako zástupce, i pokud bude sloužit v Redmontu.

„To zní dobře,“ řekl honem Halt, než mohl Crowley odpovědět. Crowley se ani nemusel otočit, aby poznal, že jeho přítel upírá pohled na Paulinu.

„Proč ne?“ svolil Crowley. Haltova společnost mu bude chybět, stejně jako příležitost občas si z něj vystřelit. Ale bylo to nejlepší řešení problému. Obrátil se k nim a zjistil, že Paulina září spokojeností.

Položila Haltovi dlaň na předloktí. „Snad byste mě mohl požádat o tanec, abychom to oslavili?“

Halt si rozpačitě odkašlal. „Nejsem až tak dobrý tanečník,“ zapochyboval.

Crowley cítil, jak se ho zmocňuje nutkání trochu Halta popíchnout. Poslední možnost si z něj vystřelit, pomyslel si. „Já si s vámi zatančím s největší radostí, lady Paulino.“

Halt se na něj zaškaredil. „Na druhou stranu vlastně nejsem až tak špatný,“ prohlásil, nabídl Paulině rámě a odvedl ji na taneční parket.

Arald se zazubil na Crowleyho. „Tos udělal schválně.“

Velitel hraničářů pokrčil rameny. „Někdy je potřeba ho postrčit, aby udělal, co chce,“ poznamenal.



## Čtyři

Dalších pár měsíců Haltovi rychle uteklo, protože si zvykal na život hraničáře natrvalo přiděleného k Redmontskému lénu.

Neformálnost hraničářského života mu vyhovovala. Měl důležité místo v redmontské správě a patřil k baronovým důvěrníkům, ale přesto nežil na hradě, raději se zabydlel v malém srubu mezi stromy pod mohutnými narudlými hradbami, které daly Redmontu jméno. Věděl, že hraničáři si musejí od baronů udržovat určitý odstup, aby se jimi nenechali ovlivnit.

Arald si naštěstí dobře uvědomoval, jaká je hraničářova úloha v léně, a nesnažil se na Halta nevhodně působit. A nikdy se nestalo, že by měl Halt pocít, že baron nevykonává své povinnosti, jak bylo třeba. Arald byl věrný služebník krále a svému území vládl spravedlivě. Přistoupil na to, že Halt je důležitý, byť nezávislý člen jeho družiny. Vážil si ho a často se zajímal, co si myslí o záležitostech souvisejících se správou Redmontu. Na názor

se ho neptal jenom proto, aby řeč nestála. Mnohdy se podle jeho rad zařídil.

Jejich pracovní vztah byl tedy hladký a harmonický a Halt si dával záležet na tom, aby s baronem a jeho ženou alespoň jednou týdně poobědval nebo povečeřel. Obvykle byla přítomna i Paulina, pokud ji ovšem povinnosti neodvolaly jinam, což se stávalo často.

Brzy po Haltově příjezdu na Redmont byla Paulina jmenována kurýrkou prvního stupně a to znamenalo, že nyní si plně zasloužila titul „lady“. Svým postavením se rovnala starším rytířům, jako byl sir Rodney, velitel redmontské bojové školy, v níž se cvičili noví válečníci do královské armády. Arald k Paulině choval velkou úctu pro její moudrost a rozvahu. Na rozdíl od mnoha svých současníků si nemyslel, že její názor má menší cenu jen kvůli jejímu pohlaví. Často se dokonce nechával slyšet, že Paulina je nejchytřejší a nejschopnější z celého jeho personálu.

Jak šel čas, náklonnost mezi Haltem a Paulinou rostla. Bylo jim spolu dobře a trávili spolu každou volnou chvíli. Kvůli jejich povinnostem bylo takových chvil méně, než by se dalo čekat. Halta mohli kdykoli povolát na druhý konec léna, aby vyřešil nějaký problém – tlupu lupičů nebo banditů, kteří přepadali pocestné, nebo divokou šelmu, která sužovala rolnickou osadu. A Paulina často cestovala do jiných lén nebo dokonce jiných zemí, jako byla Celtika. Zdánlivě tam jezdila kvůli setkání s jinými kurýry, ale kromě toho také získávala informace týkající se bezpečí Redmontského léna i celého království. Označení „kurýrka“ bylo záměrně zavádějící. Paulinina hlavní práce spočívala ve shromažďování výzvědných informací a někdy také ve špionáži. Kurýři se vydávali za



diplomaty a tajně při tom zjišťovali, zda jsou šlechtici v království věrní, nebo proradní.

Halt s Paulinou někdy cestovali společně, když doprovázeli Aralda na pravidelné schůzky s králem Duncanem na hradě Araluenu. Při takových příležitostech Halt s Crowleym zmizeli do Crowleyho úřadovny a radili se. Crowley Halta průběžně informoval, jak pokračuje obnova hraničářského sboru.

„Vyhodnotil jsem nové kandidáty,“ řekl na poslední takové poradě, čtyři měsíce potom, co byl Halt jmenován redmontským hraničářem. „Vybral jsem šest učňů k výcviku.“ Zkoumavě pohlédl na přítele. Před nějakou dobou si uvědomil, že se jim nepodaří získat zdaleka všechny původní hraničáře, které vypudil a rozprášil Morgarath. Pokud chtěli, aby byl hraničářský sbor zase tak silný jako kdysi, museli nabrat a vycvičit nové členy.

„Doufám, že mi jednoho z nich nechceš pověsit na krk,“ ohradil se Halt, protože pochopil, že Crowley se chystá navrhnout právě tohle.

Crowley na něj bezvýrazně pohlédl. „Nenapadá mě nikdo, kdo by si zasloužil tak strašný osud.“

„Dám ti vědět, až budu na učně připravený. Sám se pořád ještě rozkoukávám.“

Crowley byl trochu zklamaný, ale nedával to na sobě znát. Haltovu odpověď chápal. Hiberňan byl tak schopný a zdatný, až Crowley zapomínal na to, že neprošel žádným oficiálním výcvikem ani nenastoupil k nikomu do učení. Jistě, Pritchard mu vštípil znalosti a dovednosti, které hraničáři potřebovali, ale Halt se pořád ještě učil za pochodu. Měl dobré hraničářské instinkty, ale potřeboval víc zkušeností.

Ozvalo se zaklepání na dveře Crowleyho bytu a vstoupila Paulina. „Král nás chce všechny vidět,“ řekla prostě. „Arald přijde rovnou tam.“

Crowley a Halt se zvedli a vyšli za ní z pokoje.

Halt věděl, že Paulina se před pár dny vrátila z dlouhé výpravy na západ království a hodnotila tamní barony. Pořád byly pochyby o věrnosti jednoho z nich a několik dalších se rozhodně přiklánělo ke spojení s Morgarathem – pokud ovšem bývalý baron v černém někdy sestoupí z divoké náhorní plošiny Deštných a temných hor.

Uplynulých několik měsíců bylo v Araluenu obdobím míru a vlastně i rozkvětu. Pod vládou nového mladého krále se království uklidnilo. Duncan byl oblíbený vládce; vědělo se o něm, že panuje spravedlivě, neupřednostňuje žádné své oblíbence a nesnaží se nikomu vetřít do přízně. Nad vzdáleným obzorem však viselo temné hrozivé mračno. Morgarath se neobjevil od chvíle, kdy uprchl z Gorlanu obleženého královskými vojsky, ale přesto měl na království pořád ještě vliv – o to zlověstnější, že o jeho krocích se nevědělo skoro nic.

Crowley a tři hosté se sešli s Duncanem v jeho pracovně. Přítomen byl i králův tajemník, který jejich jednání zapisoval.

„Jak se daří královně, Vaše Veličenstvo?“ zeptala se Paulina po obvyklých úvodních zdvořilostech.

Duncan svažtil čelo. „Moc dobře ne,“ přiznal. „Je velice slabá. Těhotenství si na ní vybírá vysokou daň.“

Po jeho novině si tři hosté vyměnili znepokojené pohledy. Při předchozích návštěvách v Araluenu se do slechli, že královna Rosalinda churaví, ale netušili, že je to tak vážné.

„Většinou se zdržuje ve svých komnatách,“ pokračoval Duncan. „Mám o ni velký strach.“

Potom se s nesmírným úsilím přestal zabývat zdravím své ženy. „A teď k dalším záležitostem. Tuší někdo z vás, co Morgarath v těch horách provádí?“ Nedalo se přehlédnout, že nejprve se podíval na Paulinu. Všichni čtyři však zavrtěli hlavami.

„Nedaří se mi dostat mé lidi na náhorní plošinu, Vaše Veličenstvo,“ omlouvala se.

„Vím, že několikrát proklouzl průsmykem Tří stupňů,“ řekl jim Duncan, když se posadili k velkému konferenčnímu stolu v jeho pracovně. „Na pláni pod horami mám rotu pěchoty, která ten průsmyk střeží. Viděli ho, jak vyjíždí z průsmyku, ale pak ho ztratili. A my jsme ztratili půl tuctu mužů, kteří se ho pokoušeli sledovat.“

„Co podle vás dělá?“ zeptal se Crowley.

Slovo si vzal Arald. „Snaží se spojit s nerozhodnutými barony,“ odpověděl. Všichni baroni sice přísahali věrnost Duncanovi, ale někteří ho podpořili s menším nadšením než ostatní. Morgarath býval oblíbený a uznávaný člen Rady baronů a udatný bojovník. Několikrát získal titul nejlepšího rytíře království. Navíc se uměl vlichotit a někteří snadno podléhali kouzlu jeho osobnosti. Všichni baroni věděli, že situace s Morgarathem se ještě nevyřešila, a část z nich – byť nevelká – si chtěla počkat na to, jak se spor mezi králem a vzbouřeným baronem vyvine.

Arald pokynul Paulině, ať promluví. „Co jste zjistila na svých cestách, Paulino?“

Půvabná kurýrka stočila pohled ke štosu poznámek před sebou. Rozložila na stůl několik listů, soustředěně svraštila čelo a teprve pak promluvila.

„Domnívám se, že nemůžeme věřit baronu Pellerovi, Vaše Veličenstvo,“ řekla. „Mluvila jsem se svými kontakty v jeho léně a Morgarath ho před šesti týdny nade vši pochybnost navštívil. Zdá se, že Peller ho přijal velmi srdečně.“

„Peller je nafoukaný pitomec,“ zasupěl Duncan. „Odkakživa. Přesně ten typ, který naletí Morgarathovi na ty jeho sladké řečičky. Je slabý a nestálý.“

„Ale taky vlivný,“ připomněl mu Arald. „Několik ostatních baronů mu dluží peníze. Spoustu let finančně vypořádává těm, kteří nedokážou ukočírovat své vlastní výdaje.“

„Víte o tom, že jste se vyptávala v jeho léně?“ zeptal se král.

Paulina si dovolila drobný úsměv. „Byla jsem v převleku, Vaše Veličenstvo. Vydávala jsem se za prostou dívku.“

„A co Meagher a Cordell?“ zeptal se Duncan. Společně s Pellerem patřili k Morgarathovým nejzarytějším stoupcům na turnaji.

„Myslím, že ti už s Morgarathem nechtějí mít nic společného,“ odpověděla. „Lhal jim, že provádíte nájezdy přes hranici, a nechal se při té lži nachytat. A taky jim říkal nepravdy o starém králi.“

Morgarath tvrdil, že král Osvald, Duncanův otec, byl připravený svého syna vydědit a svým dědicem prohlásit Morgaratha. Jenže Pritchard, starý hraničář, který učil Crowleyho i Halta, zachránil krále z věže, kde ho Morgarath věznil. Král se v rozhodující chvíli objevil na turnaji a vyvrátil Morgarathova tvrzení.

„Takoví muži nemají rádi, když se jim lže,“ pokračovala Paulina.

Arald se nevesele usmál. „A taky nemají rádi, když se z nich dělají hlupáci,“ řekl. „Myslím, že to by je proti Morgarathovi obrátilo rychleji než jeho lži.“

Lady Paulina přikývla. „Když za nimi Morgarath přijel do hradu, zjevně ho odmítli přijmout. To by mohlo znamenat, že už nejsou jeho spojenci.“

Duncan se zamračil. „Odmítli ho přijmout,“ opakoval. „Ale nepokusili se ho zadržet. Ani mi jeho návštěvu neohlásili.“

„Je rozdíl mezi odmítnutím Morgaratha a bezvýhradnou podporou Vašeho Veličenstva,“ poznamenal Arald. „Vypoklonkovali ho, protože kvůli němu vypadali jako pitomci. Ale nevěnovali svou oddanost královské koruně.“

„Souhlasím. Rozhodně se vyplatí je sledovat,“ řekl Duncan.

„Mám u nich své agenty, kteří dělají přesně to, Vaše Veličenstvo,“ sdělila mu Paulina. „Budou mi pravidelně posílat hlášení.“

Halt se zájmem pohlédl na klidnou, vyrovnanou kurýrku. Tak mladá, tak nádherná a schopná, pomyslel si. Její vzhled měl rozhodně své výhody. Spousta mužů měla ve zvyku považovat krásnou ženu za pouhou ozdobu, žádoucí společnici. Čím byla krásnější, tím víc podceňovali její rozum a schopnosti. Velká chyba, pomyslel si.

„Děkuji vám, lady Paulino. O všem mě informujte,“ řekl Duncan.

„Ještě jedna věc, Vaše Veličenstvo.“ Její hlas zněl teď trochu nejistě, v rozporu s její dřívější klidnou, téměř samozřejmou sebedůvěrou.

Duncan naklonil hlavu na stranu a vyčkával. Halt si všiml, že její poznámka zaujala i Aralda. Zřejmě se jednalo o něco, co s ním ještě neprobírala.

Paulina se rozhlédla po tvářích za stolem. „Slyšel někdo z vás o tvorech zvaných wargalové?“

Odpovědělo jí mlčení a nechápavé pohledy, a tak pokračovala. „Zachytila jsem neurčité zvěsti o tom, že Morgarath se pokouší naverbovat jejich kmen, aby mu posloužili jako armáda.“

Ostatní se po sobě podívali.

„Co jsou přesně zač?“ zeptal se Duncan.

Pokrčila rameny. „Moc toho o nich nevím. Jak říkám, jsou to jenom zvěsti a neznám podrobnosti. Je možné, že je to celé naprostý nesmysl. Snažila jsem se o těch wargalech něco zjistit, ale dochovalo se jen málo písemných zmínek – a mohou to být pouhé mýty. Zjistila jsem, že je to primitivní rasa napůl lidských stvoření. Jsou to v podstatě zvířata – někteří tvrdí, že jde o křížence mezi lidoopem a medvědem. Ale prý jsou inteligentní.“

„Kříženec mezi lidoopem a medvědem,“ přemítal Crowley. „To by bylo hrozně silné stvoření.“

„S takovými vojáky by nám Morgarath mohl pěkně zatopit,“ souhlasil Duncan. Halt nic neřikal, ale myšlenky mu letěly hlavou jako o závod.

„To by vysvětlovalo, proč Morgarath celé měsíce nic nepodnikl,“ poznamenal Arald. „Jestli verbuje a cvičí tyhle –“ zaváhal a pohlédl na Paulinu – „wargaly?“ Přikývla. „Tak má plné ruce práce.“

„Háček je v tom,“ mínil Crowley, „že pokud je opravdu verbuje, tak to provádí v těch zatracených horách a my nemáme jak zjistit, co má za lubem.“

„Tam nahoře je v bezpečí,“ řekl Duncan. „Průsmykem Tři stupňů neproklouzne ani myš. Dá se ubránit s dvaceti muži. Neexistuje způsob, jak se tam dostat a podívat se, co se děje.“

„Myslím, že já bych to zvládl,“ prohlásil Halt.



## Pět

**H**alt se s kapitánem vojáků přidělených k průsmyku Tří stupňů krčil na kraji lesa blízko zamaskovaného pozorovacího stanoviště, odkud vojáci sledovali vstup do průsmyku. Před stromy bylo sto kroků volného prostranství, které sahalo k patě téměř kolmému srázu stoupajícího do Deštných a temných hor. Po obou stranách tmavé průrvy široké sotva pět kroků se tyčily strmé a hrozné skály. Hluboké stíny však oběma mužům bránily zahlédnout za vstupem nějaké podrobnosti.

„Tak tohle je ten slavný průsmyk Tří stupňů,“ poznamenal Halt.

Kapitán oddílu přikývl. „Za vstupem začíná strmá stezka, která se klikatí mezi skalami až nahoru.“ Na chvíli se odmlčel. „Aspoň myslím. Nikdy jsem nedošel dál než sedmdesát kroků od vstupu.“

Halt na něj pohlédl. „A proč ne?“

Kapitán se mu podíval přímo do očí. „Protože nechci zahodit svůj život,“ odpověděl. „Morgarath si v průsmy-

ku vybuďoval opevnění a postavil k němu své muže, aby nikdo neprošel. A v posledních pár měsících muže nahradil nějakými divnými divokými netvory. Asi jsou to napůl lidé, ale musím říct, že mě pořádně vyděsili.“

„Co jsou zač?“ zeptal se Halt. Vzpomněl si na Paulini-ny poznámky o bestiích zvaných wargalové.

Kapitán se bezděčně zachvěl. „Moc dobře jsem si je neprohlédl. V průsmyku byla tma a po našem prvním střetnutí jsem myslel jen na to, jak vzít nohy na ramena. Chodí vzpřímeně, ale vypadají trochu jako opice. S dlouhými drápy a velikými tesáky. Hotová noční můra. Jsou vysokí asi jako člověk, ale mnohem mohutnější. Jsou porostlí tmavou srstí a mají protistojný palec obrácený proti ostatním prstům jako člověk, takže můžou v rukou držet věci. Před dvěma měsíci jsem šel s hlídkou vyzkoušet jejich obranu a narazili jsme na půl tuctu těch netvorů. Přišel jsem o dva muže a my ostatní jsme měli co dělat, abychom se zase dostali z průsmyku ven.“

Halt se zamyšleně škrábal na bradě. Prohlížel si tmavý vstup do průsmyku a zlověstné skalní stěny, které se kolem něj tyčily.

„Nahoru nevede žádná jiná cesta?“ zeptal se.

Kapitán zavrtěl hlavou. „Tahle je jediná. Ledaže byste zkusil vyšplhat přímo po skalních stěnách. A v tom případě přeji hodně štěstí.“

Hal chvíli mlčel. Útesy byly ze žuly – tvrdé nepoddajné skály, do které se nedaly vyvrtat ani vysekat opory pro ruce a nohy. Zaclonil si oči a přimhouřil je, aby lépe viděl.

Skála nebyla hladká. Zdálo se, že ji brázdí spousta malých škvír a hrbolů, na kterých by se dobrý lezec mohl udržet. A Halt byl vynikající lezec.



Kapitán mávl rukou ke vstupu do průsmyku. „Průrva stoupá horami a dno průsmyku stoupá spolu s ní. Průsmyk se jen málokdy nachází hlouběji než třicet nebo čtyřicet stop pod okolními skalními stěnami. Jenže stěny jsou hladké a kluzké – alespoň v místech, která jsem viděl. Řekl bych, že je schválně přitesali, aby se do průsmyku nedalo jinudy slézt.“

„Hmmm,“ protáhl zamyšleně Halt. „A nemáte ponětí, co bych mohl nahoře najít?“

Kapitán zavrtěl hlavou. „To nemám. Hádám, že by tam mohlo být něco jako strážnice pro muže a ty... věci..., co hlídají průsmyk.“

„A za prvním zátarasem budou další?“

„Víte tolik co já. Ale řekl bych, že ano. Dávalo by smysl postavit hned několik barikád proti útočníkům. Pokud by jedna z nich padla, obránci by mohli ustoupit k té další.“

„Ano, to dává smysl,“ souhlasil Halt. Svraštil čelo. Naděje, že by se mu podařilo obejít první barikádu, potom slézt do průsmyku a nerušeně pokračovat nahoru, byly marné. Zdálo se, že bude muset po útesu vylézt až úplně nahoru.

„No, díky za informace,“ řekl.

Kapitán zkřivil tvář. „Bohužel jich moc nebylo. Co máte v plánu?“

Halt si před odpovědí znovu prohlédl vysoké skalní stěny. Úplně nahoře se zablýsklo a dolehlo k nim tlumené zarachocení hromu.

„Ty hory mají své vlastní klima,“ řekl mrzutě kapitán. „A vypadá to, že je tam pořád psí počasí.“

Halt vpustil na tvář neveselý úsměv. „Deštné a temné

hory se jim neříká proto, že by tam byl slunečný ráj,“ po-  
znamenal.

„Co máte tedy v plánu?“ opakoval kapitán svou otázku.

Halt ukázal na západ. „Pojeďu pod útesem, dokud ne-  
zmizím z dohledu pozorovatelů, kteří můžou být v prů-  
rvě.“ Ukázal do tmavého chřtánu průsmyku. „Pak vylezu  
nahoru a obhlédnu to tam.“

Kapitán několik vteřin upíral pohled na hrozné skal-  
ní stěny. Zkoušel si představit hraničáře v šedé pláštěn-  
ce, jak se po nich škrábe nahoru, ale každá představa  
končila tím, že padá zpátky dolů.

„Nebude to snadné,“ varoval důrazně Halta.

Halt ho zlehka poplácal po rameni. „To není nikdy nic.“



Vrátil se k Abelardovi, kterého nechal u ostatních vo-  
jáků. Nebylo potřeba koně uvazovat. Abelard měl hrani-  
čářský výcvik a nikam by se nezatoulal. Halt se rozloučil  
s kapitánem a jeho muži, vyhoupl se na podsaditého ko-  
níka a pobídl ho do klusu. Brzy nechali tábořiště vojáků  
za sebou.

„Tuhle práci jim tedy nezávidím,“ řekl Abelardovi.  
„Dřepět tady v dobrém i špatném počasí a mít se na po-  
zoru před medvědími netvory, které naverboval Morga-  
rath. Většinu doby se nudit k zbláznění a potom najed-  
nou bez varování čelit nebezpečí.“

Abelard pohodil hlavou a potřásl hřívou, jak to koně  
dělají.

*Určitě by šli radši s tebou a škrábali se zuby nehty na  
útesy, i když nevědí, co je tam nahoře čeká.*

„Ty umíš člověka povzbudit,“ řekl mu Halt.

*To je moje práce.*

Halt si uvědomil, že v diskusi se svým koněm nebude mít nikdy poslední slovo, a tak to vzdal. Ještě se trochu vzdálili od průsmyku, aby nebylo pravděpodobné, že si jich někdo všimne. Pak vyjel s Abelardem z lesa a přiblížil se k útesům. Hledal místo, kde by mohl zahájit výstup – jenže útesy byly tak strmé, až to nebylo hezké.

*Uvažuješ o tom, že bys mě vzal s sebou?*

„Koně nelezou po skalách.“ Halt kývl k žulovým stěnám vedle nich.

Připadalo mu, že se Abelard zachichotal. *Mohl bys mě nést. Nejsem až tak těžký.*

„Můžeš na mě počkat pod útesem,“ sdělil mu Halt. Chvilí nato zašeptal: „Počkat. Co je tohle?“

„Tohle“ byla úzká puklina, která vedla cik-cak šikmo nahoru. Sesedl z koně a vydal se k ní. Sahala docela hluboko do skály a byla o něco širší než jeho ruka. Uchopil ji za okraj, pak do ní vklínil pravé chodidlo a zkusmo se vytáhl nahoru. Tvrdá skála mu poskytovala pevnou oporu a Halt vylezl po srázu o několik stop výš. Zaklonil hlavu a zadíval se vzhůru.

„Vypadá to, že vede asi sto stop nahoru,“ poznamenal. „Něco tam je. Třeba je to římsa.“

*Anebo je to jenom úzká plošinka a ty na ní uvízneš a nebudeš moct ani naboru, ani dolů.*

„Ty jsi vážně optimista, to ti povím.“

*Jenom říkám to, co by mělo docházet i tobě.*

Halt se rozhlédl. Několik kroků od nich byl v lese malý palouk. Zavedl tam Abelarda a spokojeně pokýval hlavou. Kůň bude na palouku dobře schovaný a žádný ko-

lemjdoucí si ho nevšimne. Když si to místo prohlížel, zaslechl bublání tekoucí vody. Šel za zvukem a našel potůček vyvěrající ze skal asi pět stop nad zemí a stékající do přírodní kamenné nádrže.

„Dokonalé,“ prohodil. „Myslel jsem, že ti budu muset nechat vodu ve vědru.“ Pro podobné případy s sebou vozil skládací kožené vědro přivázané k sedlu. Abelard byl vycvičený tak, aby vypil jenom tolik vody, kolik potřeboval. „Předpokládám, že budu pryč asi tak tři dny. Jeden den nahoru, jeden den na průzkum a jeden den zpátky dolů. Na tu dobu tady budeš mít spoustu vody a trávy.“

Abelard protentokrát nic neřekl. Halt mu sundal sedlo, položil ho na kmen padlého stromu a pak koně otřel. Ráno mu sedlo zase nasadí, ale břišní řemen nechá volný. Možná bude odjíždět narychlo a v takovém případě by nechtěl ztrácet čas sedláním koně. Abelard s uvolněným sedlem pár dní vydrží. Rozbalil podložku na spaní a položil ji do měkké trávy. Už se smrákalo a on nehodlal lézt na skalní stěnu potmě. Dost těžké to bude i za světla.

Oheň raději nerozdělával, i když celým tělem prahnul po kávě. Místo toho vytáhl skromný pokrm – chlebovou placku, do které zavinul několik plátek uzeného hovězího a slušnou porci nakládané zeleniny. Jídlo zapil studenou vodou z čutory a pak dobral vodu z pramene ve stěně útesu. Abelard ho sledoval, pokojně se pásl a v pravidelném rytmu žvýkal velikými zuby.

„Žvýkáš moc nahlas,“ poznamenal Halt.

Kůň na pár vteřin přestal drtit trávu. *A co teprve kdybych žvýkal s otevřenou pusou.* Pak zase začal klidně přezvykovat.

Haltovi ten zvuk kupodivu připadal zvláště uklidňující. Dokud Abelard hodoval na čerstvé zelené trávě, bylo jasné, že nablízku není nebezpečí.

„Zítرا bude dlouhý den,“ prohlásil Halt, pak se zachumlal do přikrývek a ještě přes sebe natáhl pláštěnku – nejen aby mu bylo teplo, ačkoli proto také. Když měl na sobě rozprostřenou pláštěnku, splýval s křovím a trávou a byl téměř neviditelný.

Abelard si všiml, že Halt se uložil ke spánku. Přestal se pást a začal pomalu přecházet po palouku. Na jeho okraji se vždy zastavil a nastražil uši.

Naslouchal nočním zvukům, natáčel uši, aby mu nic neuniklo, zkusmo nasával vánek do nozder a pátral po cizím pachu, který by mu napověděl, že se poblíž nacházejí nepřátelé. Když zkontroloval všechny světové strany, vrátil se doprostřed palouku a sklonil hlavu, aby se ještě trochu napásl. Tráva tu byla dobrá – sladká a šťavnatá – a Abelard si zvykl pást se pokaždé, když měl k tomu příležitost.

Kůň přece nikdy neví, kdy bude muset být o hladu.

Halt usnul za pokojného, uklidňujícího zvuku velkých zubů drtících trávu.

Probudil se krátce před rozedněním. V jednu chvíli ještě spal, v další už byl vzhůru. Procitl bez sebemenšího hluku, bez jakékoli viditelné známky. Prostě otevřel oči a to byl jediný pohyb, který si dopřál.

Pár kroků od sebe viděl tmavou siluetu svého koně, který podřimoval ve stoje s propnutými koleny. Několik minut ležel tiše a sluchem pátral v kalném šedivém úsvitu kolem sebe. Vnímal, jak ptáci zahajují svůj sborový raní zpěv. To bylo povzbudivé. Kdyby nablízku číhalo ne-

bezpečí, nebyli by zdaleka tak bezstarostní. Zvedl se lehký vánek a zašvelil v horních větvích stromů kolem něj.

Ruku měl celou noc na rukojeti saxonského nože. Jakmile se přesvědčil, že on a Abelard jsou pořád ještě sami, uvolnil stisk na noži, zvedl se do sedu a shodil ze sebe pláštěnku a přikrývky. Ráno bylo mrazivé a Halt se zachvěl, potom si oběma rukama promnul obličej a vytřel si z očí ospalky.

Abelard přešel k Haltovi, sklonil k němu hlavu a pustil mu do tváře svůj teplý dech.

„Je čas vyrazit nahoru na útes,“ sdělil mu hraničář.



## Šest

**H**o skromném jídle – stejném jako předchozího večera – si Halt začal chystat lezeckou výstroj. Měl kotouč pevného, lehkého lana. Věděl, že lano ho v případě potřeby unese, a položil ho na zem. Pak ze sedlové brašny vyjmul kožený váček se železnými skobami a položil ho k lanu. Nakonec vytáhl palici s dřevěnou hlavicí zatíženou olovem a omotanou několika vrstvami plátna, aby nedělala velký hluk. Nechtěl, aby ho bylo slyšet půl míle daleko, až bude zatloukat palicí skoby do puklin ve stěně.

Natáhl tětivu na luk a pověsil si ho přes pláštěnku na pravé rameno. Kotouč provazu si navlékl křížem přes trup a palici si pověsil na koženou šňůrku kolem krku. Potom poplácal Abelarda po čenichu, položil na něj sedlo, jak plánoval, a vykročil k útesu.

*Bud' opatrný.*

„Mám to v plánu,“ odpověděl. Před skalní stěnou se zastavil a zahleděl se vzhůru. Z takové blízkosti nebylo

vidět na vrchol útesu – ale to, že ho čeká dlouhý a obtížný výstup, věděl i bez toho. Přesvědčil se, že mu výstroj sedí pevně na těle, potom se pravou rukou natáhl k úzké škvíře ve stěně a sevřel její ostrý okraj.

Škvíra nevedla kolmo vzhůru, místo toho stoupala pod prudkým úhlem zleva doprava. Díky tomu se o ni mohl opřít a zároveň se jejího okraje držet ze strany. Zvedl pravou nohu, trochu ji natočil, aby se vešla do pukliny, a pomocí svalů v rukou a nohou se hladce vytáhl nahoru. Levou rukou tápal po skále, až našel hrubý výčnělek, který mu posloužil jako bezpečná opora. Vytáhl se o něco výš a pak zasunul do štěrbiny i levou nohu, posunul se trochu do strany a pevně ji zaklínil do pukliny ve skále. Ruce, paže i nohy spolupracovaly a Halt se vysoukal o další tři stopy výš.

Uvolnil pravou nohu, zvedl ji a s pokrčeným kolenem hledal v puklině další místo, kam zaklínit chodidlo. Jakmile ho našel, následovala pravá ruka – sunula se průrvou nahoru, až našla pevnou oporu. Následovalo levé chodidlo. Jakmile bylo na místě, levou rukou zatápal po dalším opěrném bodu, našel ho a vytáhl se o další tři stopy po útesu.

Tak pokračoval dál, klidně, beze spěchu si vybíral opory pro ruce a nohy a v každém okamžiku se držel strmé skalní stěny alespoň na třech různých místech. V jednu chvíli pohlédl dolů. Zklamalo ho, když uviděl, jak je země blízko. Myslel si, že už vylezl výš. Zapřel se rukama i nohama, trochu zaklonil hlavu a pohlédl vzhůru.

Vrchol útesu pořád ještě neviděl, ale vysoko nad sebou rozeznával čáru, kterou předtím zahlédl zdola. Ještě mu k ní chybělo alespoň padesát stop. Doufal, že by to mohla být pořádná římsa.



Pomalou postupoval vzhůru. Puklina mu poskytovala bezpečnou oporu pro ruce i nohy, ale teď už byl tak vysoko, že se potřeboval trochu pojistit. Nalevo od hlavní pukliny zahlédl ve stěně menší prasklinu a pozorně si ji prohlédl. Zdálo se, že skála po obou stranách je pevná a nepoškozená. Sáhл do koženého váčku za pasem a vytáhl skobu.

Pravou rukou a oběma chodidly se pevně zapřel v mezeře a levou rukou opatrně zasunul skobu do menší štěrbiny. Přesvědčil se, že skoba drží na místě a nevypadne, až ji pustí. Opatrně odtáhl levou ruku, připravený zachytit skobu, kdyby se přece jenom uvolnila. Zůstala však zaklíněná do skály a Halt spokojeně kývl. Pak uchopil palici obalenou plátnem, která mu visela na krku, a třemi rychlými ranami zatloukl skobu do skály. Slyšet byly jen tlumené údery, nikoli kovové zvonění, které by vydávala palice bez plátěného obalu. Skobu naklonil tak, aby zajela rovnou do škvíry. Pustil palici pověšenou kolem krku a levou rukou sevřel skobu, postupně na ni přenesl většinu své váhy, aby se přesvědčil, že pevně drží na místě. Potom kolem ní udělal volnou smyčku, odmotal dvacet stop lana a uvázal si ho pod rameny. Pokud by teď uklouzl a spadl, lano by se napnul a pak by ho zadržela smyčka na skobě.

„Jenom aby ta skoba vydržela,“ zamumlal si a pak tu obavu zaplašil. Ničemu by neprospělo, kdyby si dělal starosti s tím, jak to dopadne. Skobu zatloukl co nejpevněji. Smyčku neutáhl. Šplhal dál. Provaz byl kolem skoby uvázaný jen volně. Pokud spadne, provaz se utáhne a jeho pád se zastaví. Až bude čas zatlouct další skobu, Halt bude moct malou volnou smyčku vyháknout.

Po třiceti stopách zopakoval stejný postup. Vyháknout smyčku lana z první skoby, jak plánoval, se mu podařilo na třetí pokus. Zatloukl další skobu, udělal kolem ní opět volnou smyčku a lezl dál.

Prsty, kolena a kotníky ho pobolívaly od toho, jak nesly celou jeho váhu. V šikmé puklině se navíc nemohl rukama a nohama pořádně zapřít, musel jimi tlačit proti jedné a druhé straně, aby se v ní udržel. Potřeboval si odpočinout. Zvedl hlavu, aby se podíval, jak daleko je římsa.

K jeho překvapení mu k ní zbývaly poslední tři stopy. Vytáhl se na rovnou úzkou skalní plošinu. Nebyla široká ani tři stopy, ale mohl se na ni posadit s nohama visícíma přes okraj a zády opřenými o stěnu útesu a vyhodnotit situaci.

Puklina ve skalní stěně, která mu do této chvíle pomáhala při výstupu, v těchto místech mizela do ztracena a dál už nepokračovala. Ale když se otočil ke stěně, římsa se po jeho levé ruce stáčela vzhůru a to znamenalo, že vedla zpátky směrem k veliké průrvě tvořící průsmyk Tří stupňů. Obcházel skalní výstupek patnáct kroků od Halta a on neviděl, jak daleko pokračovala.

„Klidně se tam můžu podívat,“ řekl si Halt. Rychle obhlédl skalní stěnu nad hlavou a zjistil, že tam nejsou skoro žádné opory pro ruce a nohy. Možná že nalevo od něj to bude slibnější.

Přímo nad ním byl navíc skalní převis, a pokud by se v těchto místech pokoušel pokračovat vzhůru, musel by ho překonat. Vyklonil se, švihl visícím lanem a uvolnil smyčku ze skoby. Vytahoval lano, při tom ho rovnou namotával a pak si ho pověsil přes rameno.

Ještě pár minut seděl na římse a upíjel z čutory. Pak si protáhl strnulé prsty na rukou i nohou a zakroutil pobolívajícími kotníky. Nakonec se s povzdechem zvedl do dřepu a pak do plné výšky. Pohlédl dolů. Připadalo mu, že lesní půda je mnohem dál než předtím, ale pořád rozeznával siluetu svého koně natahujícího krk a hledícího vzhůru mezi stromy.

Nikoli poprvé zavrtěl obdivně hlavou nad bystrostí a věrností, kterou projevovali hraničářští koně. Pak se vydal po římse směrem k průsmyku. Při každém kroku raději vyzkoušel její povrch, aby se přesvědčil, že není zvětralá a nebezpečná. Došel k výstupku, opřel se zády o stěnu a píd' za pídí se sunul podél skály. Na zúžené ploše se pohyboval bokem napřed. Věděl, že na uzoučké římse, pod kterou zívala propast, by spousta lidí přemohla zavrať. Jeho samotného však výšky nikdy netrápily a snadno výstupek obešel.

Usmál se, když spatřil, co se nachází za výstupkem. Průsmyk byl jenom padesát nebo šedesát kroků daleko a římsa vedla až k němu. Vzdálenější stěna průsmyku byla vyšší než ta bližší, takže průsmyk snadno viděl. A co víc, útes už nebyl kolmý, získával mírnější sklon, takže se po něm lépe poleze. Viděl, že stěna je posetá drobnými skalními výčnělky a škvírami, dokonce i houževnatými keři vyrůstajícími ze skály. Po zbytek lezení mu mohly poskytovat oporu pro ruce a nohy.

Opatrně dospěl k okraji průsmyku a snažil se nedělat při tom zbytečný hluk. Na římse ležely uvolněné kameny a kamínky a on si dával dobrý pozor, aby je neshodil. Zvuk kamení padajícího z útesu by mezi strmými stěnami průsmyku nejspíš nebyl slyšet, ale Halt nehodlal riskovat.

Pět kroků od okraje průsmyku klesl na dlaně a kolena a po všech čtyřech se plížil vpřed. Nevěděl, jestli někdo nebo něco není přímo pod ním, a nestál o to, aby se jeho hlava s rameny rýsovala proti obloze, až vyhlédne přes okraj. Zastavil se a podíval se, kde stojí slunce. Přesvědčil se, že není za ním a nevrhne jeho stín do průsmyku. Potom zalehl na břicho a pomalu se plazil k průrvě.

Krok od okraje si na hlavu natáhl kapuci hraničářské pláštěnky, aby skryl bílý ovál tváře i zřetelný obrys hlavy. Pokud někdo zvedne pohled k Haltovi, uvidí neurčitý tvar jeho kapuce, který by se dal považovat za skalní výčnělek.

Nebylo pravděpodobné, že by někdo zvedl pohled, pomyslel si. Ale naučil se pokaždé počítat i s nepravděpodobnými možnostmi. Skutečnost, že nebyl důvod dívat se nahoru, neznamenalala, že to nikdo neudělá, a vždycky se vyplácelo připravit se na nejhorší.

Pomocí prstů na rukou a nohou se přitáhl blíž k okraji. Potom se jeho oči ocitly nad okrajem a hleděly do černých stínů pod ním.

V první chvíli ve tmě nic neviděl. Slunce mu ještě nevystoupalo nad hlavou a neposvítilo do průrvy. Zaslechl však pohyb. Slyšel, jak na skalách pod ním skřípou boty nebo sandály a jak do skal s pronikavým zvoněním naráží kovová nebo okovaná zbraň.

Potom začal vnímat další, méně nápadný zvuk – hluboké hrdelní mručení. Zvířecí zvuk, ze kterého se mu zježily vlasy na hlavě.

Jeho oči postupně přivykaly šeru. Halt pod sebou zahlédl pohyb, pak rozeznal postavy v průsmyku a srdce

se mu rozbušilo rychleji. Hrozné postavy nebyly úplně zřetelné, odpovídaly však tomu, co popisovali Paulina a kapitán hlídky.

Byly tmavé, rozložené a porostlé černou srstí. Neviděl jim do tváří, ale poznal, že se pohybují vzpřímeně, byt nemotorně a neohrabaně. A celou dobu slyšel to tlumené mručení vycházející z několika míst v průsmyku pod ním.

Otřásl se při pomýšlení, jaký šok musela zažít průzkumná skupina, která se sem vypravila na výzvědy. Bez varování na ni zaútočily tyhle nelidské bestie. Vojáci byli zaskočení, možná ztuhli strachem. A ten strach stál tři z nich život.

Pomalou se sunul zpátky od okraje a levou nohou při tom nedopatřením shodil hromádku sutě. Kameny se s rachocením řítily z útesu, odrážely se od skály, točily se ve vzduchu a zase padaly na stěnu.

Halt strnul. Mručení v průsmyku utichlo. Netvoři neměli padající kamení slyšet, stáli přece mezi skalními stěnami v průsmyku, ale bylo jasné, že ho přesto zaslechli. Pak se mručení začalo ozývat znovu, tentokrát s důraznějším, naléhavějším tónem. Věděl, že temeno jeho hlavy pořád vyčnívá přes okraj, a tak zachovával naprostou nehybnost a spoléhal na to, že ho před jejich zraky zamaskuje pláštěnka. Pokud by se podívali jeho směrem, viděli by pouze neurčitý tvar na vrcholku stěny. Ale pokud by se stáhl, zahlédli by pohyb a poznali by, že tam někdo je.

Mručení pokračovalo. Začal rozeznávat různé tóny, jako by netvoři vyslovovali otázky a odpovědi. Dýchal tiše a zhluboka a uklidňoval divoce bušící srdce.